

lesu. Uboj nerojenega življenja je greh, je zločin, ki se protivi zakonom narave in božji zapovedi: Ne ubijaj! Življenje obeh, matere in otroka, je enako sveto. To svetost življenja morajo posebno spoštovati zdravniki, ki so poklicani, da rešujejo življenje, a ne, da ga uničujejo. Državni zakoni prepovedujejo splavljanje, pa se vendar ta okrutni posel na veliko izvršuje tudi tedaj, kadar tega ne terja materino zdravje. Vsi oni, ki vršijo ta krvavi posel, naj vedo, da kri nedolžnih otrok, s katero so omadeževali svoje prste, vpije v nebo za maščevanje. Njih dejanje ni zdravniška spretnost, marveč prava zločinska obrt.

Kožo in denarnico na varno! Takšno je geslo španskih komunističnih voditeljev. Voditelj mora ostati ljudstvu ob strani vedno, zlasti v primeru nesreče. S porazom rdečih čet v Kataloniji je nastopila za delavce in preproste ljudi, katerim so boljševidni voditelji z besedo in nasiljem zabijali v glavo upanje na končno zmago, velika nesreča. V tej nesreči so voditeljski hujskači pobegnili, zapeljane mase pa so pustili, naj si pomagajo, kakor si znajo, če ne drugače, pa z begom. Za voditelje je beg lahek, ker so njihove denarnice polne denarja, njihovi kovčegi polni zlata in biserov, ki so jim ostali kot plen iz izropanih cerkva in hiš katoliški veri zvestih oseb. Preprosti ljudje pa nimajo nič, kar bi mogli vzeti s seboj, samo golo življenje zavlečejo s seboj preko francoske državne meje. Tamkaj dobijo tešila in krepčila, osobito žene, matere in otroci. Pa še tega jim ne privošči komunistični vojak, ki pribežijo kot »rdeči junaki« preko meje, marveč trgajo ženam in otrokom iz rok hrano, podarjen denar in obleko. Ni čuda, da so jih celo francoski levičarji radi tega začeli prezirati ter o njih pisati po svojih listih: »To niso miličniki, to so navadni tolovaji.« Enemu izmed levičarskih francoskih listov, glasilu notranjega ministra Sarrauta, čistokrtnega radikala, poroča njegov dopisnik to-le: »Gnus me je pre-

vzel, ko sem videl republikanske voditelje, generale, polkovnike in civiliste, kako so prihajali na mejo v luksuznih avtomobilih, napolnjenih z zlatom in raznimi dragocenostmi. Ti ljudje so zbežali prvi v avtomobilih in s tovornimi vozovi, nabasanimi s prtljago, medtem ko španski otroci od mraza umirajo po cestah in se njihove mamice joka v dežju, ko nimajo zavetišča.« Vsi ti pojavi so nov dejanski dokaz za to, da so komunistični voditelji povsod največji sebičnejši, ki nimajo niti trohice srca ali usmiljenja za ubogo trpečo ljudstvo. Za te ljudi postoji samo »jaz« in uživanje. Tako je med drugimi komunističnimi »odličniki« spraval svojo kožo na varno Largo Caballero, ki je imel priimek »španski Lenin«. Kot posestnik najširših ust in najspretnjšega jezika je ta rdeči gromovnik preprosto ljudstvo hujskal na revolucijo in vojno. Ko pa so mu tla postala nevarna, je svojo častito osebnost z vso potrebno opremo spraval na varno, nahujskanim množicam pa je kot spomin na sebe zapustil obup in kletev.

Novice

Nesreče

Padel z 12 metrov visoke jelke. Pri podiranju drevja v gozdu v Rošpohu pri Mariboru se je zgodila sredi minulega tedna huda nesreča. 20 letni viničarski sin Štefan Arnuš je splezal na 12 metrov visoko jelko, da bi pritrtil ob vrhu vrv. V višini je zgubil ravnotežje in je padel na glavo v globočino ter je obležal nezavesten. V brezupnem stanju je bil prepeljan v mariborsko bolnišnico.

Pri spravljaju lesa ponesrečeni. Gabrielu Krajncu, 16 letnemu posestniškemu sinu v Rošpohu pri Mariboru, je padlo pri podiranju drevo na nogo in mu jo je zlomilo. — V St. Lovrencu na Pohorju je zadel sproženi hloď 23 letnega pomožnega delavca Feliksa Mori in mu je zlomil desno

Veliko se govori

vendar so merodajna samo dejstva. In dejstvo je, da ni Aspirina brez »Bayer«-jevega križa.

ASPIRIN

TABLETE

Dofat. reg. pod št. 5. brojem 32608 od št. št. 1938.

nogo. — 33 letnemu Ivanu Bregantu v št. Petru pri Mariboru je pri nakladanju zdrobil hloď stopalo desne noge in mu je odtrgal dva prsta. Ponesrečene so oddali v mariborsko bolnišnico.

Posestnik ponesrečil radi splašenja konj. Antonu Hobot, posestniku pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, so se splašili v št. Lenartu konji in je padel pod voz. Pri padcu si je zlomil dvakrat desno roko in je dobil še tudi hude poškodbe na glavi.

Žrtev poledenele ceste. V Framu pri Mariboru je spodrsnil na poledeneli cesti 66 let stari viničar Simon Mom in je padel tako nesrečno, da so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico s prebito lobanjo.

Na povratku proti domu zmrznil. Ko se je podal 8. februarja zjutraj v papirnici v Čeršaku ob Muri zaposleni delavec Avgu-

Sliva, ki cvete v snegu

V Braju v Italiji imajo čudežno »slivo Device Marije«, ki so jo vsadili poteg Marijinega svetišča na mestu, kjer se je po legendi Mati božja prikazala Evidiji Mathisovi. Ta sliva je te dni, čeprav je zemljo pobelil sneg, pognala cvetje, kar smatrajo tam za napoved srečnega leta. Nešteti ljudje so prišli od blizu in daleč, da si ogledajo ta čudež. Cvetno vejico so z Marijinega drevesa poslali tudi princu Mariji Savojski kot talisman za njeno poroko.

V petih tednih se je naučil kitajščine

24 letni inženir Raoul Depinete iz Pariza je dokazal, da je nenavadno nadarjen za jezike. Ponudil so mu vodilno mesto v neki kitajski tvornici, vendar s pogojem,

»Ha-ha-ha!« se je zasmejala Nina. »Vaš župnik se ravno razume na te stvari! Sicer pa mene nič ne briga, kaj reče.«

Štefan jo je začudeno gledal.

»Kako vas ne briga? Ali niste katoličanka?«

»Po imenu sem. Drugače pa se ne zmenim dosti za vero. Tudi mati ni preveč verna. Včasih sicer gre k maši, a samo iz navade.«

»Moja mati pa z veseljem hodi k maši. Tudi drugače rada obiskuje cerkve. Za očeta in mene moli. Pa tudi za druge.«

»Jaz sem svobodomiseln,« je nekam samozavestno odvrnila Nina. Če se bom s katoličanom poročila, bom katoličanka, če pa z evangeličanom, bom evangeličanka.«

»Če boste moja žena, boste katoličanka.«

»Koliko zaslužite tedensko?«

»Petnajst dolarjev.«

»Samo?«

Štefana je pripomba zbodla.

»A kmalu bom dobil povišico,« se je zlagal. »Sicer pa nameravam pustiti tovarno in poiskati boljše službo.«

»Petnajst dolarjev je premalo. Če želite, da bi postala vaša žena, boste morali dosti več zaslužiti. Jaz hočem imeti takega moža, ki mi bo lahko kupoval diamante...«

»V ponedeljek vam bom kupil diamant.«

Nina se je zasmejala in ga poljubila.

»Vi ste dober fant. Prej sem se le šalila. Ljubim vas in to je dovolj.«

Štefan je bil vesel, da Nina ni mislila resno tega, kar je bila rekla o denarju in diamantih. Na tistem pa je vendar sklenil, da ji bo kupil prstan z diamantom.

V tem trenutku je začela biti ura v bližnjem zvoniku. Nina je štela udarce.

»Grozno!« je vzkliknila Nina. »Polnoči! Pojdiva!«

Naglo je vstala.

Štefanu se ni mudilo in je prosil Nino, naj še ostane.

»Vi lahko ostanete,« je odvrnila Nina. »Jaz pa grem. Trudna sem.«

»Nina, ostanite še!« jo je spet prosil Štefan.

»Ne! Zjutraj bom morala zgodaj vstati in če se ne naspim, bom ves dan slabe volje.«

Sedaj je tudi Štefan vstal.

»Pojdiva torej!« je dejal in prijel Nino za roko. Počasi sta se spuščala po hribčku navzdol.

Nad okolico je vladal nočni mir. Sprehajališča ob reki je bilo zapuščeno. Ulice so bile prazne.

Ko sta prišla do hiše, ki je v njej Nina stanovala, sta se objela in poljubila. Nina je nato tiho smuknila skozi vrtna vrata. Tiho je tudi odprla vežna vrata ter jih tiho zaprla za seboj. Štefan je nekaj časa strmel za njo. Nato je vzdihnil in se obrnil proti domu.